~~[illegible]~~

(א)

נדר חנה

דה

(נ"ל)

בשם סימן תרל"ט סעיף ג' וז"ל: בעשה ~~[illegible]~~ מלאכים נה תחזה
ואתכם נר שבת, ובשר באתנם בפרה, דצה לבאר הסוברים שאם יפלו
נר שבת תחזה קבלה לשבת ואינו ספר בחלבה. ורוב הנוסחים
חולקים וסל אלו אינו קבלת שבת בהדלקת הנר, ולכן אם הדליק
של שבת ואור קבל שבת בתשבתן, יכול להדליק נר חנוכה.
וכן פה בנוסח, אבל אשה המדלקת כיון שהתנה שאם תאחר יקבלת
שבת בהדלקתה אינה אומרת תפלה נר של חנוכה, אלא תאמר
לאחר להדליק שנרה ותאר יברך. ואינו טעון ומקום שם.

ואמרשה הנמקי (אשל אברהם סרטן) אחשאי אינה קבל שבת
יכול לומר לאחר להדליק. והרי הוא בדעת הקדמונים (דף כ"ג ב')
כ אמרו דיהו לאו מצוה מדברי, שאינה לאו מצוה מעלה, והלאו הרי
אינו יכול להדליק נה כיון שכבר קבל שבת, ואינו תלמיד
הבלעה הרשב"ם להתשב בלאו הלאו הדליק.

ובישלה קו' הנמקי הנ"ל, בהקדם הרבי שנת-אחת (מס
שבת, דף כ"ג) דנסתפק באיזה הדלקת נר חנוכה אם המצוה היא
כ הנרות כאו אנלון, ובכל אחד ואחד חייב, והאחד שאדלק אינו
יכה אינה כולם, אלו בלבתחלה אמר הן הדלקה כל כ אחד אלא
הדן הלא שיהי נר אדלק בבית ואינו הדן הלו נר אחד, ועה.

שבמבנים מדליקים כל אחד ואחת בפני עצמו, המיבנים הלו מיבנים להוסיף על כך הבית שיהיה ~~לא~~ אור נעים בבית, בגשם הני הבית.

ובשלב הקרוב בעיניו (סיום יום) משמש רק להדלקת נר הוי חובב על הנרות, וכאלו חייב בהדלקתו, ובשאר בתהב מדליק ובאים ידאג כולם בהדלקתו.

נעבור בקישור הנמלץ הזה תוכל בתקיפה בלמוד, אם רק בכך לדון שיחות אז לאן, דברים נימוס הלו חובב עבחו, והיבאו בשלת אחר בכיך להגיע לדון שיחות, ומיכן נמשב שעם הלו הדליק נרות לא הלו אם ~~חלבל~~ חובבו, הלכן היבאו בלשם דון שיחות בדון הבאו, כיון שקולם הוא אינה לו עבר. מבנים שיחות לו עבר אשו, לו אהבו השיחות. אולם אם נימוס הלו דון הדלקה בבית, ולו בעינן לדון שיחות טלי, והיבאו בשלת איר שמדליק בבית אם היבאו הקיהו לו עבר מבנים, שנבדון הבאו, שנבר קיים המצוה כיון בלה בבר לו בחר לדון שיחות טלי. ומקובצ קושיות הבמרמלץ הזה.

ונפסק בש"ע (סימן תרפ"ה סע') יש מי שאומר דקסן שהגיע לחינוך
יכול להלביש את הגדול דגיל. ואולם לדעת מקלה, כי הש"ע, סימן תרפ"ה
סע') דקסן הקדים את המקלה אין השאר אמרו ולבו יבש.
והמקום שם הקל המאור שבו מקבה מקלה, הם תרויהו מצוה
בדרבן, ואמו לדבן מקלה שאדינן אין הקטן מלבוש לגדול בעצה
לו, אפילו דהוא תבי דרבן (קטן וקטנות המקלה, הוא תבי דרבן)
אין תבי דרבן מלבוש חד בדרבן. הכה בקש, לא הוי לקטן
להלבוש לגדול.

ולפי האמור לעיל, לפי הקב"ה, דבמקבה הוי דבן על הבית
שהיה עד בולק בבית, ולהיות חיוב לבשלון, מלבוש בולק
לשליחות להלבוש אתרוגים אלא כך שהוה עשה הבלקה בבית,
וכיון שהקטן הגיע לחינוך ומתיב בדרבן, הוי שפר הבלקה
מצוה בבית ומלבוש בולק בהבלקה לו, כי סוף יש כאן
עד של מצוה בולק בבית, אבל בעקלה דבל אחד ואחד
חייב בהבלקה, והבלקה שלהם מלבוש בולק, בלוקבות חיוב מ
פעמים, וכיון דקטן חייב מדרבנן מבן חינוך, ומלבוש הוי חיוב
ממש, אינו יכול להלבוש, כיון דהקטן הוי תבי דרבנן,
ומלבוש חדא דרבנן.

ואולם עוד בישוב קו הנרמלן הנ"ל, כי האחרונים בישנם שני סוגי שליחות. שליחות כח, דהשלח מוסר לו כח כגון קיום לקידושין וקניינים, דמוסר לשליח אור כח הקידושין או הקניינים כי בקידושין לקידושין והקניינים, בעי בעלות, לקרש את לקדש או בעי קניינים, והשלח מוסר לו הכח לשליח, ובלי כן שליחות, לא מהני המעשה של השליח. ובשליחות כח, אחרינא כ מאון בלא מבני עבוד, שליח לא מבני משו, כיון דאין לשלח הכח לעשות המעשה, אין לו את למסר לשליח.

וסוף הענין של שליחות, שליחות מעשה, דהיינו השליחות הוא דיתמס מעשה השליח לשלח, כאילו השלח עשה. אלא גם בשאין השלח יכול לעשות המעשה, שפיר יכול לעשות שליח והשליחות מתיחסת אליו, דסוף נעשה הדבר מתחתו.

ולכאו"ר קשיא הנרמלן הנ"ל דהדלקת נר הוי שליחות מעשה בלבד, ובצה אמנם שאינו הוא בעצמו להדליק כיון שקיבל עליו השבת, אבל יכול לתנות שליח שידליק עבורו.

(ועוד אפשר כיון דיהא לשבת על הנוסף, ויקרי איהו מבני מבוא ובצה מושב קבלת המילה לסוף ובמות, מתרבה קו מעמד חינוך מצוה תכיף) דהנ"ל אל שאלו שעמה מדלה יהיו מצות כתיבת סת קריאה, ובאור כיון שהן מצוה לאו ובלות לכתבן, כדאמרה בגמ' קידושין, אלא לא שתהיו אשה חייבת במצוה לו, ולא אם תעשה שליח לכתבה הוי הוא כ מאון דאיהו לאו מבני עבוד, שליח לאו מבני משו.

יש לדון לגבי הדלקת הנר לגבי שבת שלא הדליק הנר בעצמו, בעצמו, בעצמו לבתיבת שלא הדליק הנר בעצמו. (עמ' 25)